

«Το σώμα και το αίμα του Γρηγόρη»

Γρηγόρης Αυξεντίου γεννήθηκε στο χωριό Λύση της Αμμοχώστου, στις 22 Φεβρουαρίου του 1928. Ένα μικρό χωριό που έμελλε να γεννήσει ένα μεγάλο ήρωα. Τελειώνοντας το γυμνάσιο, μετέβη στην Ελλάδα με σκοπό να φοιτήσει στην Σχολή Εφέδρων Αξιωματικών όπου τελικά κατάφερε να αποφοιτήσει ως αριστούχος Έφεδρος Ανθυπολοχαγός πεζικού. Επιστρέφοντας στην Κύπρο, και αφού πρώτα υπηρέτησε στα ελληνοβουλγαρικά σύνορα, εργάστηκε ως οδηγός ταξί.

Ο «Ζήδρος», όπως ήταν το ψευδώνυμο του στον αγώνα, ήρθε σε επαφή με τον Γεώργιο Γρίβα Διγενή στις 20 Ιανουαρίου 1955 όπου και ορκίστηκε. Μάλιστα, ο Γρίβας δεν τον όρκισε με τον όρκο της ΕΟΚΑ αλλά απλά δίνοντας τον λόγο της στρατιωτικής του τιμής.

Ο γιός του Πιερή και της και οργανωτικές του αι ΕΟΚΑ. Σαν υπαρχηγός χο βοηθώντας μέσω της μεγί

ΑΜΟΙΒΗ REWARD

£ 5,000

Ποσόν £ 5.000 πέντε χιλιάδων λιρών θα καταβληθή εις μετρητά ως άμοιβή εις οιοδήποτε πρόσωπον το οποίον ήδωκε παράσχη πληροφορίας θανατόν ή οδηγίαν εις την ανακάλυψιν και πάλληξιν (αυτοκτονή ή νεκρού του) του οργανωμένου τρομοκράτου και άσπρχηγού της Ε.Ο.Κ.Α. πρώην άδελφικού του Έλληνικού Στρατού

ΓΡΗΓΟΡΗ ΠΙΕΡΗ ΑΥΞΕΝΤΙΟΥ

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ: ΟΥΤΟΣ ΕΣΤΙΝ ΗΛΙΚΙΑΣ 29 ΕΤΩΝ, ΥΨΟΥΣ 5 ΠΟΔΩΝ ΚΑΙ ΔΕΚΑ ΪΝΤΩΝ, ΛΕΠΤΗΣ ΣΩΜΑΤΙΚΗΣ ΔΙΑΤΑΞΕΩΣ, ΜΕ ΜΑΥΡΑ ΜΑΛΙΑ, ΜΕΛΛΙΤΕΡΟΧΩΟΣ, ΜΕ ΜΑΥΡΟΝ ΜΥΣΤΑΚΑ.

Πληροφορία δύναται να παρασχηθών προς οιοδήποτε Άστυνομική ή Στρατιωτική Αρχή εις προφορική ή έγγραφική. Εις περίπτωση έγγραφων πληροφοριών δύναται να γίνη από τού πληροφοροδότην χρόσις φιλοδώρησις.

Εις οιοδήποτε πρόσωπον το οποίον θα δώση πληροφορία ή το παρασχηθών τού έπισημής προστασία διό την ασφάλειαν του και τούτοις άρα τη συλλήψή του οργανωμένου τρομοκράτου ή τού καταβληθή ή άσπρχη άμοιβή εις μετρητά και άσροον μεταφορά από Βρετανικήν προστασίαν τόν τού ίδιου όσον και τών μελών της οικογενείας του εις οιοδήποτε χώραν τού έσπτρακού.

ς στρατιωτικές υπαρχηγό της νιδιοτέλεια του, ενδυναμώνει το

ηθικό των συντρόφων του.

Οι Άγγλοι λόγω της δράσης του, μη έχοντας άλλη επιλογή, των επικηρύσσουν με αμοιβή 250 λίρες. Οι προσπάθειες τους πέφτουν στο κενό και λόγω της απειλής που ένιωθαν ανεβάζουν το ποσό της επικήρυξης στις 5000 λίρες, ποσό υπέρογκο για την τότε εποχή.

Η δράση του ήταν πλούσια τόσο στον Πενταδάκτυλο όσο και στο όρος Τρόδος όπου κατέφυγε αργότερα. **Μέχρι και ο γάμος του με την αγαπημένη του Βασιλική ήταν κινηματογραφικός.** Το μυστήριο του γάμου έγινε στο μοναστήρι του Αχειροποιήτου τον Ιούνη του 1955 με στεφάνια από ελιά που ο ίδιος έπλεξε. Μετά από ένα σύντομο χαιρετισμό με την γυναίκα του ο Αυξεντίου χάνεται και πάλι στα βουνά.

Οι Άγγλοι δεν κατάφεραν ποτέ να συλλάβουν τον « Ζήδρο» . Οι μάχες πολλές και συνεχόμενες: Λάπηθος, Αγύρτα, Πεδουλάς, Δευτερά. Σε μια μάχη όμως ο Αυξεντίου έδειξε την ευστροφία του και τις στρατιωτικές του ικανότητες. Στην ιστορική

μάχη στα Σπήλια κατάφερε να ξεφύγει από τους Άγγλους ξεγελώντας τους να αλληλοσκοτωθούν.

Την 1η Μαρτίου 1957 Άγγλοι στρατιώτες εισβάλουν στην Μονή Μαχαιρά μετά από πληροφορίες ότι ο Αυξεντίου κρύβεται στην Μονή. Εκεί μετά από εξονυχιστικούς ελέγχους και μην βρίσκοντας στοιχεία οι Άγγλοι αρχίζουν να απελπίζονται.

Τα βλέμματα τους στρέφονται πλέον στον αγωγιάτη της Μονής, είναι ο μόνος που θα γνώριζε που βρίσκεται κρυμμένος ο Αυξεντίου.

Κατά την διάρκεια της ανάκρισης του αγωγιάτη ανακαλύπτουν ότι η φοβία του για τα αυτοκίνητα είναι σε σημείο μεγαλύτερο και από τον ίδιο τον θάνατο. Μετά από το συγκεκριμένο «βασανιστήριο» **ο αγωγιάτης σπάζει και δείχνει το σημείο όπου βρίσκεται το κρησφύγετο του Αυξεντίου.**

Την 3η Μαρτίου Άγγλοι στρατιώτες περικυκλώνουν το κρησφύγετο του Αυξεντίου. Ο Γρηγόρης φώναξε τότε: **«Σύντροφοι, ο θεός να με βγάλει ψεύτη, προδοθήκαμε».** **«Αρχηγέ, μαζί σου και στον θάνατο»** ψιθύρισαν όλοι.

Δεν πρόλαβαν να τελειώσουν την κουβέντα τους και οι στρατιώτες έφθασαν στην είσοδο του κρησφύγετου. Φώναξαν στους άνδρες να παραδοθούν όμως καμία απάντηση. Η μάχη κράτησε για ώρες.

Στην ομάδα του ήταν οι **Ανδρέας Στυλιανού, Αυγουστής Ευσταθίου, Αντώνης Παπαδόπουλος και Φειδίας Συμεωνίδης**. τους οποίους, όμως, διέταξε να βγουν από το κρησφύγετο, ενώ αυτός έμεινε και πολέμησε μόνος. Τραυματισμένος από θραύσμα

χειροβομβίδας.

«Εσείς να βγείτε», είπε ο Γρηγόρης στους άνδρες του, **«Θα σας χρειαστεί αλλού η πατρίδα. Εγώ πρέπει να μείνω εδώ για να πολεμήσω για την πατρίδα μας».** Ο ίδιος αποφασισμένος να μην πέσει ζωντανός στα χέρια των Άγγλων και αν χρειαστεί να θυσιαστεί τους είπε επί λέξη: **«Μέχρι σήμερα μαθαίνατε πώς πολεμούν οι Έλληνες. Σήμερα θα μάθετε και πως πεθαίνουν».**

Στις προτροπές των Άγγλων να παραδοθεί είχε μόνο μια απάντηση να δώσει **«Μολών Λαβέ».** Αμέσως, τέσσερις στρατιώτες όρμησαν μέσα στην σπηλιά. Ο Αυξεντίου τους υποδέχτηκε με καταιγιστικά πυρά. Οι τρεις Βρετανοί οπισθοχώρησαν έντρομοι, ο τέταρτος, ένας δεκανέας, έπεσε νεκρός.

Σύμφωνα με μαρτυρία του συμπολεμιστή του Αυγουστή Ευσταθίου, που μετά τη ρίψη χειροβομβίδας στο κρησφύγετο επέστρεψε, με υπόδειξη των Άγγλων, για να διακριβώσει αν ο Αυξεντίου ήταν ζωντανός και να τον πείσει να παραδοθεί. Ο Αυγουστής προτίμησε να μείνει μαζί με τον αρχηγό του.

Ο Γρηγόρης φώναξε: **«Τώρα είμαστε δύο. Ελάτε να μας πάρετε».** Και η μάχη συνεχίστηκε ως το απόγευμα. Προσπάθειά τους ήταν να κρατήσουν τη μάχη μέχρι να νυχτώσει και επωφελούμενοι από το σκοτάδι να διαφύγουν. Οι Άγγλοι στρατιώτες, που αντιλήφθηκαν τον σκοπό τους, περιέλουσαν το κρησφύγετο με βενζίνη, το πυρπόλησαν και έκαψαν ζωντανό τον Αυξεντίου, ενώ ο Αυγουστής Ευσταθίου, με βαριά εγκαύματα, επιχειρεί έξοδο και συλλαμβάνεται.

Το καρβουνιασμένο πτώμα του αναγνώρισε πρώτος ο πατέρας του στο στρατιωτικό νοσοκομείο Λευκωσίας. **«Απ' τις χοντρές ελληνικές κοκκάλες του»,** όπως είπε, **«κι από κείνο το χρυσό κωστανινάτο που άχνιζε στον**

κόρφο
ήταν ο

ντας... Όλοι νόμισαν ότι δεν
χασε σε λυγμούς. Στην εύλογη

απορία,

γιατί γελούσε πριν κι αν

τελικά δεν είναι ο Γρηγόρης, αυτός απάντησε με περηφάνια: **«Ναι, ο Γρηγόρης είναι, αλλά να μην μας δούνε αυτά τα σκυλιά να κλαίμε...»**.

Η μάνα του όταν πληροφορήθηκε το μαύρο μαντάτο, γονάτισε κι αφού έσφιξε το μαύρο της τσεμπερί κάτω απ' το δυνατό σαγόνι της, είπε ακριβώς τα λόγια που περίμενε ο γιος της: **«Είμαι περήφανη για τον γιο μου. Κάλλιο μια φούχτα τιμημένη στάχτη, παρά γονατισμένος ο λεβέντης μου. Χαλάλι για την πατρίδα. Κι εγώ στη θέση του το ίδιο θα έκανα»**. Κι αφού κάθισε σε μια καρέκλα, συνέχισε: **«Και τώρα θα κάνω το καθήκον μου...»** κι άρχισε να κλαίει τον γιο της...

Από φόβο λαϊκών εκδηλώσεων οι Άγγλοι έθαψαν το καμένο σώμα του Αυξεντίου στις Κεντρικές Φυλακές Λευκωσίας, στις 4 Μαρτίου 1957, στον χώρο που είναι γνωστός σήμερα ως «Φυλακισμένα Μνήματα».

Κάπως έτσι δολοφονήθηκε ο Αυξεντίου, κάπως έτσι σαν άλλος Λεωνίδας βροντοφώναξε το «Όχι». Εκείνο το «όχι» δεν το επανέλαβε η ηχώ, ήταν πολύ βαρύ για να το μεταφέρει. **Ένα λαμπαδιασμένο κορμί που θα μείνει στους αιώνες, μια ελληνική ψυχή που μπήκε στο πάνθεων των ηρώων.**

Ο Γρηγόρης Αυξεντίου δεν πολέμησε ούτε για το κόκκινο του ΑΚΕΛ, ούτε για το μπλε του ΔΗΣΥ. **Για το μόνο που πολέμησε ήταν για το μπλε της Ελλάδας και για το μόνο κόκκινο που ορκίστηκε να πάρει εκδίκηση ήταν για το κόκκινο αίμα των ηρώων μας που πότισαν αυτή την Ελληνική γη.** Ο πατριωτισμός, σε τούτες τις μέρες που χάνεται, δεν έχει χρώμα ούτε κομματική ταυτότητα. Με αφορμή την 1η Απριλίου ας πάρουμε παραδείγματα εθνικής συνείδησης από αυτούς τους ίδιους τους ήρωες. Δεν σου ζητώ να γίνεις πατριώτης, εξάλλου δεν είναι κάτι που μπορείς να διδαχθείς, αλλά ξεχώρισε επιτέλους τον πατριωτισμό από τα κόμματα.

«Με χίλιες βρύσες χύνεται, με χίλιες γλώσσες κρένει, όποιος πεθαίνει σήμερα χίλιες φορές πεθαίνει».

Διονύσιος Σολωμός

Παρακολουθείστε ένα σπάνιο ντοκυμαντέρ, με δηλώσεις απο συναγωνιστές του Γρηγόρη Αυξεντίου:

**Του Χαράλαμπου Ζάκου*

Πηγή: 24h.com.cy